

Зі святом весни, дорогі жінки!

ГАЗЕТА АСОЦІАЦІЇ ФЕРМЕРІВ ТА ПРИВАТНИХ ЗЕМЛЕВЛАСНИКІВ ДНІПРОПЕТРОВСЬКОЇ ОБЛАСТІ

ФЕРМЕР

4 березня 2020 року • № 9 (140)

ПРИДНІПРОВ'Я

УКОРОТКИХ трихвилинних виступах наступних промовців лунала та ж величезна стурбованість за долю українського села і держави загалом, котрою управляють сьогодні люди, далекі від політики, тобто мистецтва можливого. Разом з цим запам'яталися виступи людей, патріотів України і справжніх борців за зміцнення й розширення фермерського руху – Івана Томича, Івана Зайця, Віктора Шеремети. Зокрема віце-президент АФЗУ Іван Томич наголосив на місії фермера як творця нової людини і держави:

- Вдячний Всевишньому за пройдену разом із вами 30-річну спільну дорогу українського фермера. І вдячний кожному, хто прокладав першу борозну вільної людини. Наша найголовніша заслуга навіть не мільйони тонн вирощеного хліба та мільярди зароблених для держбюджету гривень – ми створюємо нову людину з тоталітарного режиму. Ту всебічно розвинену людину, яка стає основою правової соціальної держави. Сімейна ферма – це база України, можливість добробуту українського народу, зміцнення його мови і віри!

Читайте звіт з ХХХ ювілейного з'їзду фермерів України - стор. 4, 5, 6

Децентралізація.dp.ua

Добровільно... з-під палиці

Куди прямує придніпровське село?

Микола НЕЧИПОРЕНКО

ТЕЛЕФОНУЮТЬ зі Слов'янки Межівського району і розповідають наступні історії: ще у вересні минулого року спершу селяни на своїх сходках, а потім і депутати двох сільських рад, Слов'янської та сусідньої Зорянської, дійшли спільної згоди утворити об'єднану територіальну громаду. Все відбувалося, як вимагає закон про децентралізацію. Дійсно було витримане добровільне рішення народу. Як і аргументи селян стверджували, що ОТГ із центром у Слов'нці неодмінно буде спроможною. Дайте нам тільки, мовляв, волю та віжки у руки, і ми покажемо, що не в тім'я биті. Заживемо набагато краще, крім Слов'янки і Зоряного, ще у дев'яти й інших різних за розмірами населених пунктах – в Андронівці, Наталівці, Крутоярівці, Малій Покровці, Зеленому, Малівецькому і Малієвому, Мироновому і Нарешті в Полтавському. Вважайте, окремо взята своя незалежна республіка виникне. Надто вже нам захотілося, повідомили мешканці перелічених сіл, аби це сталося і якомога швидше.

Та, як відомо, на таке нетерпляче рішення народу необхідний висновок обласної держадміністрації «щодо відповідності вимогам Конституції України та Закону «Про добровільне об'єднання територіальних громад» тих рішень, які схвалили Слов'янська і Зорянська сільські ради». То з цим висновком спершу ОДА, увявть собі, не зарбарилася. Слідом голова обладміністрації ще й відіслав у ЦВК заявку на призначення перших виборів депутатів Слов'янської ОТГ і її сільського голови. Після цього, як на думку селян, і стався перший збій. Все одно, що раптом пролунало «П-р-р!» з призначенням виборів на кінець грудня минулого року, на що були сподівання і підстави ніби розраховувати, слов'янці чомусь «як не встигли». З незрозумілих для них причин, до речі.

А через кілька днів потому, 27 січня уже цього, 2020 року, як сніг на голови людям «звалилася приголомшлива новина»: навіть наче не в Межів'ї, може, що і не у

Дніпрі, аж у Києві на так званій консультативній зустрічі чиновників ОДА та цілої низки профільних управлінь, департаментів і всіляких асоціацій у Міністерстві регіонального розвитку України, формуючи та обговорюючи Перспективний план майбутнього Дніпропетровської області, неждано-негадано для людей дійшли висновку, що якого біса дробити район «хоч і на укрупненні, одначе насправді невеликі та нечисельні населенням шматки»? Давайте натомість, запропонували там, висунемо лозунг, що «Один район – одна громада». Або «Був район – стала об'єднана територіальна громада». Так було чи інакше, на місцях до пуття досі не відають. Але у Слов'янці та Зоряному точно знали, що їхню ОТГ заплановано – наперекір волі народу нав'язують! – «включити до складу Межівської ОТГ, і весь, мовляв, клопіт».

А це селян обурило. Як же так, що вони забажали одного, а їх змушують прийняти інше? Виходить, що добровільно... з-під палиці? Або якщо й не на налігачі! От люди, котрі зателефонували на корпункт, і просили поради, як їм тепер бути? Точніше, як відстояти і домогтися свого? Загальні збори вони уже скликали і провели. На яких поки що запропонували владі «мирно і тихо, без зайвого галасу на всю губернію зважити на масове волевиявлення місцевого населення та діяти згідно з попередньо прийнятими документами про створення громади». Якщо дозволили людям на свій розсуд, а може, що і на свій страх та ризик самим визначитися з власним майбутнім, а тепер таки несподівано завертати голубі назад – це ні в які ворота не лізе, і квіт. Тому далі зауважили селяни, наче віри та впевненості замало, що буде по-їхньому. Значить відсиджуватися і чекати та мовчати їм не доводиться. Треба подати свій голос! Може, нам, питали, перекрити трасу за селом, бо вона стратегічна і державного значення, через Дніпро зв'язує столичний Київ з «палаючим війною Донбасом»? Чи ліпше зібратися ледве не усім нашим миром і брати курс

на Дніпро мітингувати «між обласною адміністрацією і обласною радою»? Розглядаємо, продовжили, варіант викликати до себе телебачення і всю пресу, яка «розуміє нас». Щоб заодно й нагадати про відіслані нами скарги до Офісу Президента та на ім'я нардепа-«слуги народу» Сергія Северина – чи як? Реакції ж на них ніякої ще не діждалися. І насамкінець селяни заявили, як відрізали, що «готові робити і зробити усе від них залежне, щоб Слов'янська громада відбулася». Крапка!

АЩО Б ВИ МОГЛИ порадишити мешканцям двох нині існуючих сільських рад у Межівському районі? Боритися до кінця? Чи, навпаки, прислухатися до нинішнього голови Межівської РДА Сергія Кутнього, думка якого – не спішити прожогом стрибати з мосту у воду, бо можна втопитися? Дивіться, каже він, що виходить? Вимальовується так, що район розділиться мінімум на три окремі громади. Це значить, що на утримання їх управлінських апаратів якщо і не втричі більше знадобиться коштів, ніж сьогодні витрачається на районний «бомонд», то що вдвічі – це точно. Адаже у кожній громаді передбачаються, даруйте, свої ледве не «міністерства» - з сільського господарства, соціальної політики і практики, медицини і освіти, культури і т.д., і т.п. Чи для того заціяно децентралізацію, аби як роздрібнити адміністративні території, так і слідом всюди ще дужче розплодити чиновницькі штати?

Та це тільки один бік медалі. Є і зворотний. У Межівському районі діють уже дві ОТГ, і зі створенням обох виникли, м'яко кажучи, непорозуміння та, як тут висловлюються, тертя. Перш за все мова йде про Новопавлівську ОТГ, у якій сталося-не зарбарилася силове, фактично рейдерське захоплення як влади сільського голови і сільської ради, так і приміщення останньої, про що «Фермер Придніпров'я» розповідав торік не раз. Ми до минулих публікацій зараз не повертаємося, лише скажемо, що з приводу усього, описаного тоді, порушено кримінальну справу. Наразі вона, настільки нам відомо, передана в прокуратуру поліс-

ного Покровського району, але поки що з тим же успіхом – до завершення слідства так далеко, як до Києва рачки, на жаль. Так що юридичної оцінки явної спроби використати децентралізацію для особистої чистієї забаганки утнути удільне для себе власне князівство досі все ще не дано. Не випадково новопавлівське керівництво на даний момент з усіх сил також на боці слов'янців і зорянців. В усякому випадку проти ідеї «Був один район – стала одна громада».

Поклавши руку на серце, автор даних нотаток ще недавно також гаряче виступав проти перетворення колишніх сільських районів у нові територіальні громади «у своїх давніх і традиційних кордонах». Скажу більше – доклав своїх скромних зусиль, щоб подібного на Дніпропетровщині не сталося. Адаже як мінімум дві спроби вчинилося це зробити. І в обох випадках під орудою ділків, котрі намагалися райони підняти під себе власними намісництвами. Це, по-перше, земельний барон Вадим Нестеренко, який спав і бачив себе паном навіть більше, ніж в межах одного взятого Новомосковського району – прагнув прихопити кілька сільрад ще й з двох суміжних. Причому, при допомозі тодішнього «губернатора» Валентина Резніченка. Дякувати Богу, ім цього не вдалося. Наперекір усій на той час обласній владі виникла Піщанська ОТГ, яка сплутала Нестеренку усі «далекоглядні» карти. У Петриківському районі не втавали його також корисливі керманічі з інших причин. Там на чолі і РДА, і райради перебували люди, які і в підметки не годилися ватажкам двох чи й трьох сільських рад. І якби ватажки яких домоглися об'єднання своїх рад у громади, а вони билися за це азартно, давним і майже «вчнним» завідникам видіних і надто прибуткових районних контор не бачити своїх кірсел, як своїх вух. Вилетіли б ще два-три роки тому з них, як пробки з пляшок. А так досі діли до мінудорічної зміни влади, залишивши після себе не скільки з розумом «розпайовані» на громади райони, стільки розтрощений і пограбований.

Продовження - стор. 2

Микола НЕЧИПОРЕНКО

Продовження. Початок - стор. 1

ІЩЕ ПРАВДА, від якої тепер немає куди подітися. Навпаки, необхідно новій владі фактично ще й розгрібати завали, там і тут наверхані недолугими горе-реформаторами. Настав час прямо казати: задумавши ніби оптимістичну і багатообіцяючу децентралізацію, попередники не перевантажували себе тим, щоб і таким чином рятувати й вертати до тьми села та селянські маси в них. Не було й близько державницької політики, спрямованої на сильні та спроможні укрупнені територіально-адміністративні об'єднання сільських населених пунктів. Ні, у районах організованими зграями і поодиночці аж бігом бал правили хапути та шахраї, казнокради, хабарники і корупціонери, котрі не ловили гав, поки перебували біля корит. Розуміючи, що особисто вони всі, як один, тимчасові на своїх посадах, не переймалися також і благополуччям селян у їхньому майбутньому. Швидше дограбову-

ківському районі. Про те, власне, що лідери з числа «слуг народу» чи призначені ними подали справді з Києва ідею, наче не варто городи розгороджувати – ліпше кожен сільський район зберегти все-таки в куті у вигляді... ОТП. Тобто висунули лозунг, яким ошелешили людей і в тому ж Межівському районі. А саме – «Один район – одна громада». Так буде, вам люди, ніби краще – і ви про це ще не здогадуєтеся у своїх селах, а ми в столиці уже знаємо. Все одно, що Закон «Про добровільне об'єднання» видали новий – «Про примусове». Причому, коли навіть кілька літ поспіль там і тут, даруй-те, народ мордували, обіцяли і гарантували йому ледве не рай «по куренях», і раптом дійсно тп-р-р, коні вороні, повертайтеся у свої старі стайні. І коли якщо хай у новій іпостасі, змінивши лише назву, відновити себто знову райони громадами, то створені, скажімо, на Дніпропетровщині Новомосковська ОТП, Петриківська чи Апостолівська, а також й мало не десятком інших у межах існуючих раніше районів – це на переконання більшості тамтешніх селян не для них, не в їхніх інтересах децентралізація, а на угоду поки що

скажімо, в один край Покровського району з Дніпра їздити через Запорізьку область, а в інший через... Західний Донбас. Бо пряма дорога не те що розбита – розгромлена і розбомблена. Після неї невдячна участь чекає і села, які ще недавно називали веселими. І так, власне, по всій нашій області. З боку Криворіжжя не заїхати уже ні в П'ятихатський район, ні в Апостолівський і далі. Хоч точніше, куди ще далі? У який тупик? Туди, де ям не обминути?

То ми до чого ведемо? Якщо теперішня на Межівщині влада під орудою Сергія Кутнього воліє бодай врятувати, зберегти цілим район, то це, може, й не позбавлено сенсу. Звісно, район попередньо добряче почистити слід, тільки потім відкривати знову у вигляді ОТП. Але тримаючись купи, яку, поки вона міцна і дружна, не подолати. Хоч ми ж не наполягаємо неодмінно тільки на такому варіанті. У кожному конкретному випадку необхідно сім разів відміряти, поки один раз відрізати. Давно пора скликати по районах селянські народні збори та віче і пильно вивчити та опитати, кому до якої громади там і тут хилитися. Бо ж після розпаду колгоспів з

Навпаки, розгнівало! Чи не досить «експериментувати» над селами, згняючи їх по суті з наймитих гнізд, все дужче затуркуючи селян? Ви не повірите: у випадку з відтворенням Павлоградського району посилюються і на той аргумент, що по селах, м'яко кажучи, недалекий, недосвідчений, якщо не тупий народ наразі зостався, тому він не здатний ні ради собі да ти, ні обрати сільську раду, спроможну управляти територією. Що, таки не вірите? А це уже правда. От не зможе нинішній сирій і недолугий сільський люд дати собі раду, і квит.

СТАВИТИ КРАПКУ у цій децентралізаційній епопеї ми поки що поспішати не будемо. На проміжному її і знову доленосному етапі закликаємо лише селян, як полюбляє писати один у Дніпрі наш колега, думати. Бо є над чим. А від себе докинемо, що й самотужки вирішувати. Бо є що. Свою і своїх дітей та онуків долю. Значить, самим і вирішувати. Оскільки існує велика й реальна загроза, що так звана влада «слуг народу» й поготів наламає з селами забагато дров, остаточно знищить їх на їхній рідній землі, і

Добровільно... з-під палиці

вали і добивали вітчизняні села. За відомим принципом, що «після нас хай хоч потоп». Якщо, власне, сумної пам'яті кучмівська земельна реформа фактично по-бандитському, зовсім без розумної і загодя ретельно продуманої програми розправилася з колишніми колективними сільгоспосподарствами, то гучно розрекламована порошківська децентралізація заходила довершувати суцільну руйнацію знищенням й самих сіл та селищ як осередків і територій для пристойного проживання українського селянського народу. Проживання сім'ями, з батьками і дітьми на багато років і на віки.

Отож той «супротив» фактично з різних, неоднозначних і суперечливих мотивів, який нині відбувається у Межівському районі, зовсім не випадковий. Як на нас, ситуація наразі, швидше, з тих, коли через далекі від державних насправді позицій і діянь підступних «децентралізаторів» у верхах на місцях селянам у своїх селах зараз немає спокою. Немає ніяких гарантій, що завтра врешті-решт розвидниться, злодіям «у законі від влади і при владі» прийде капець, і йому, народу, стане нарешті ліпше жити. Натомість досі лишається гуртами і вроздріб хапатися за будь-яку соломинку, ждати своєї влади – з людським обличчям, якщо перефразувати колишню крилату фразу «перебудовника» Михайла Горбачова. А в результаті по селах беруть гору суперечки і конфлікти, непорозуміння і сутички різних угруповань та уже й прошарків населення. Люди обурюються, вирують, часто-густо між собою й ворокують. Чи гуртуються під закличками то одних, то інших, ніяк не знаходячи, на чиєму боці правда, де істина і перспектива, а де омана і шлях в нікуди. Якщо хочете, то і в небутті. А тому, що теперішня влада «слуг народу» по суті позаздкувала в зворотному напрямі, викликавши на місцях дійсно бурю супротиву. Особливо серед мешканців тих громад, котрі існують уже по кілька років і встигли переконалися, що конкретно їхня децентралізація – це шкірка, яка варта вичинки. Одначе тепер продовжувати адміністративну реформу явно зібралися за принципом крок вперед – два назад.

Про це ми вперше дізналися у Петри-

Куди прямує придніпровське село?

підпільним, а незабаром явним земельним «латифундистам» місцевого розливу. Для них готуються поміщицькі володіння.

То все-таки щодо добровільного об'єднання тергромад. Попереду всіх нині у цій ділі саме Дніпропетровська область. Тут уже їх нараховується 96 – з-поміж інших областей найбільше. Але добре це чи погано, як гадаєте? Бо якщо 96 – дійсно занадто? Перерібі! Особливо враховуючи, що наступний етап децентралізації – ліквідація сільських районів і утворення на їх місці теж укрупнених, але округів. Причому, Дніпропетровщина для цього ще і обрана як така, що має в порядку експерименту розпочати процес. Наразі тут 22 райони, а залишаться тільки п'ять округів – навколо найбільших у регіоні міст. А що далі станеться – знаєте? Не треба бути великим провидцем, щоб прогнозувати занепад «далеких» та «глибинних» сіл і сільських територій, оскільки чи не усі гамузом села та сільські території обернуться для області периферією, до якої ні в кою руку не зможуть, як кажуть, доходити. До якої ні добратися, ні доїхати буде. Уже сьогодні,

мешканцями сіл схоже на те що ніхто ніде не радиться і не зустрічається – навіть не визнають їх за людей. Селянство наразі не інакше, як уже біомаса, якої визначаються, скільки треба залишити, а скільки вигорнути геть як непотріб. Від самісіньких початків і аграрної реформи, і ось цієї, яку нарекли децентралізацією, аж бігом і навипередки вирішували та вирішують до цих пір за селян, немов краще за них знають, як їм бути і з ким жити на рідній землі.

Тому нині на Дніпропетровщині, не попереджаючи людей, все одно, що заходжуються скорочувати кількість уже створених ОТП. Слідом за телефонним дзвінком зі Слов'янки Межівського району надійшов клич «на поміч і рятуйте» з Троїцької територіальної громади Павлоградського району. З громади, котра існує два роки і де селяни нею більш ніж задоволені. Та тільки тепер Троїцьку ОТП область «за підтримки чи підказки Києва» вирішила закрити, приєднавши – разом з десятком інших сіл – до міста Павлограда. Ви будете дивуватися, що селянам це зовсім не припало до душі?

P.S. Коли цей матеріал уже було підготовлено до друку, у селі Богданівка Павлоградського району сталася подія, котра облетіла всю Україну. Прибув сюди нардеп Роман Коптелов, ще рік тому не лише тут, у Західному Донбасі, у виборчому себто окрузі № 36, а на всій Дніпропетровщині нікому не відомий, займався, кажуть, реалізацією дитячих іграшок, а тепер ось обраний від партії «Слуга народу». Та й заходився повчати тамтешній народ, наче ну геть зайва для нього, не потрібна окремо існуюча Богданівська об'єднана територіальна громада. А треба, мовляв, мерщій прислухатися до поради Мінрегіону і вперед приєднуватися до міста Тернівки. А коли сільський народ категорично з ним не погодився, нардеп дозволив собі висловитися у тому дусі, наче не розумно це – йти своїм тиблом. Коротше, сутичка-диспут, «дискусія» скінчилася тим, що Роман Володимирович став у позу великого й мудрого державного діяча і став наставляти селян, як їм краще жити, а селяни гуртом почали скандувати сумно відомий оклик: «Ганьба!» На що Коптелов також зреагував «відповідно»: запідозрив, наче голова ОТП Олексій

Грищенко навмисне звів на зустріч з ним «своїх» людей-крикунів, яких хлібом не годуй, а дай позбиткуватися над ним діючою владою. За версією Романа Володимировича, насправді ніби все той же Грищенко якісь власні й шкурні інтереси протягує, які, на думку нардепа, нічого спільного не мають з інтересами місцевого населення. Потреби селян нардеп знає, виявляється, краще, ніж сільський голова ОТП і вся тутешня сільська інтелігенція разом і вроздріб. Більше того, на прощання Коптелов пообіцяв неодмінно «розібратися» і з Грищенком, і з тим активом, який Грищенко наче навмисне налаштував проти нього.

Коротше, скінчилася ця надміру «тепла» зустріч народного депутата зі своїми виборцями ледь не бійкою. І будемо прямо казати, що люди, котрих їх обранець і слухати по суті не хотів, а чув лише себе, сердешного, дійсно готові були побити «дорогого» гостя. Роману Коптелову з переляку не залишалося нічого іншого, як, поки не пізно, викликати поліцію та під супроводом її наряду залишати зустріч. І, судячи з усього, поважний гість відбув звідси, так сповна і не зрозумівши, що насправді відбувається у даній сільській глибинці. Не

дано йому цього зрозуміти – це факт. Скандал і сварка на його переконання виникли тільки тому, що народ тут затурканий і не далекий – далі свого носа, образно кажучи, не бачить. Тим паче, далі свого села. Не те, що він, народний депутат-слуга народу, заряжжений порадами Мінрегіону! Якщо у Богданівці нардепа люди сприйняли за винуватця усіх їхніх нинішніх негараздів та бід, то це зовсім не так мовляв. Коптелов наполягає на тому, що винен у всьому навпаки сільський голова Олексій Грищенко, який «боїться говорити правду, боїться і відповідальності, тому ховається за спинами людей». І чомусь ні словом, ні післомом нардеп не обмовився про те, що децентралізація за законом має відбуватися за принципом добровільності і верховенства волі народу. Котрий на голову вище будь-якого державного діяча уже хоч би тому, що він – народ. Особливо це актуально сьогодні, коли у верхи не з кращих причин проникли так звані слуги народу, відразу забувши те, що вони обіцяли виборцям – про народовладдя.

M.H.

Микола ЯСЕНЬ

ВИ МОЖЕТЕ УЯВИТИ собі таку ситуацію: браконьєри розперезалися більш ніж на повну силу – можна казати, що на повну катушку розпускають сітки свої, ледве не перегороджуючи ними весь Дніпро. Або як у даному випадку злі їхні діяння місцевий народ – за аналогією з давньою історичною подією – називає льодовими побойщами. Дарма, мовляв, що криги по суті нині на річці й немає. Так-от, коли саме народ повстав проти того, щоб з дня в день відразу по кілька сотень губителів природи виловлювали центнерами рибу з нашого Славутича, амбітні губителі в азарті і навіть в злості влаштували... акцію протесту. Обізвали її аж акцією непокори і відстоюванням своїх прав. Тобто якого біса люди заважають ловити рибу? Хто їх наділяв повноваженнями поперек доступу до річки бойові пости й перепони виставляти? Особливо розлютились браконьєри після того, як у численних свідків урвався терпець споглядати безкарний розбій на воді, котрий чинився уже в гарячці та лихоманці. І коли люди нарешті догукалися і до поліції, і до рибінспекції. Так нечестиві рибалки тічками та зграями зустріли як патрулі правоохоронців, так і десанти рибінспекторів. З погрозами й до них, наче не мають вони аніяких підстав забороняти «любительський лов». Лунали застереження, що добром це для захисників рибних запасів не кінчиться – уявляете? Чи ви вірити відмовляєтеся, що отаке могло бути?

А це правда. Гучний конфлікт, якщо не скандал майже науковачки і силового протистояння стався на березі Дніпра поблизу міста Кам'янського, яке ще недавно, нагадаємо, носило назву Дніпродзержинська. Незважаючи й на те, зчинилася буря пристрастних сучіток, що січень і лютий не належать же до тих, коли рибалка на водоймищах і річках, з одного боку, заборонена, а, з другого, ніби і не можлива у великих масштабах. Це ж не травень чи червень, коли через нерест «полювання» і на живі підводні ресурси закривається. І не тепле літо, коли для браконьєрів роздоля там, де дрімале охорона. А що міцної криги цього року не дочекались любителі підльодного лову, то хіба хтось у цьому з людей винен?

Таки-так – цьогорічна зима піднесла чимало сюрпризів. І не лише людям, а й природі також, її живності – тим же звірам по лісах та степах, заодно і риби у воді. Як висловлюється Євген Колішевський, котрий саме у Кам'янському очолює громадську організацію «Голос природи», «аномально тепла зима геть погано вплинула і на рибу в Дніпрі, сплутала настільки її усі карти, що риба почала втрачати свою інтуїцію, розгубилася і не змогла до пуття збагнути, чи і далі їй залишатися у річкових ямах, чи пора виходити на весняний нерест». Від тих же пір, як і тут перегородили греблею гідроелектростанції Дніпро та вище неї виникло Кам'янське водосховище, появилось і те, що люди нарекли Калошою. Колись невеличкий і русельний рукав природного русла Славутича розлився цілою затокою. Утворилося наче як невеличке мілководне, з весни і до осені завжди тепле видовжене море «при Дніпрі». Чому люди ніби як зневажливо обізвали затоку Калошою, ми навіть не уявляємо. Вона на таке приниження не заслуговує. Це, навпаки, маленький рай під

боком великого міста, який і для любительської та спортивної риболовлі – з берега вудочками – обирають сотні, якщо не тисячі місцевих жителів. Як і для відпочинку на лоні природи та на пляжах цілими родинами також. По берегах примостилися всілякі туристичні бази, харчевні і тому подібне. Зачастили сюди й байдарочники та яхтсмени.

Але й лини, товстолобики, краснопірки, карасі та коропи, білі амури та щуки і так далі теж облюбували затоку, глибина котрої від одного до шести метрів. Плюс очерети й комиші, інші принади розгалужених рукавів і проток влаштувають підводний

ли «висадку» громадської організації такою, яка спрямована в першу чергу проти них. І «повели тоді себе нахабно та зухвало, зажадавши, аби зникли звідси, поки вони ще добрі». Цей інцидент скінчився тим, що державна служба рибінспекції повністю заборонила риболовлю «в акваторії Калоші» – послалася на пункт 4.13.3 Правил, затверджених наказом Державного комітету рибного господарства ще 15 лютого 1999 р, який вилов риби забороняє «на відстані до 5 км від гребель гідроелектростанцій». Калоша, як виявилось, ідеально вписується у ці 5 кілометри. Чим не нагода та привід дійсно раз і

люди не відсиджуються у власних норах, як в схованках, а разом не тільки б'ють на сполох, а й виходять протистояти злу, це завжди приносить результати. Як тут нарешті і сталося. Відомий у цих краях підприємець і водночас засновник – на правах громадської організації – місцевого осередку рибалок-любителів Олег Вергун та бойовий і активний його «зброєносець» Валентин Корж закликали земляків не залишатися байдужими, а зібратися на Калоші і дати відсіч та бій браконьєрам...

Хоч ні, так, та грохи не так було діло. Спершу ініціатори за-прошували й посланців «з того

так одначе «качали свої права», наполягаючи, неначе «немає таких законів, щоб заборонити ловити у якійсь калюжі» – і квит. Відреагували зверхньою і геть воїновничою реакцією «розгнівані» лідери «браконьєрського натовпу» на рішення, яке тут же, «не відходячи від берега», прийняли і наперекір їм оприлюднили інспектори рибного нагляду – віднині вилов риби в Калоші забороняється раз і назавжди. В силу її унікальності для підводних живих ресурсів і критичної близькості до греблі діючої гідроелектростанції. Все. Крапка! Без права на оскарження, а відмінні не підлягає.

ЯК БРАКОНЬЄРІВ ПОСАДИЛИ В «КАЛОШУ»

живий світ і для літнього вигулу, і в холодну пору для зимівлі. А що навесні для нересту – так це й поготів. Спеціалісти твердять, що 57 років, які минули з часу виникнення Кам'янського водосховища та при ньому Калоші, вистачило, щоби «прив'язаність переважної більшості видів дніпровської риби для нересту у Калоші виробилася, вважайте, на генному рівні». Оскільки кращого місця для цього тут справді не знайти. Та й Калоша – це вціліла частка старого русла Дніпра, «пам'ять» про яке риба не втратила, мовляв. І все б нічого, та цього року зима дійсно «вчудила так вчудила», як висловлюються зараз тутешні і рибалки, і природолюби – не стерпіла і вже у другій половині січня масово погнала в Калошу прісноводну дніпровську рибу готуватися не інакше, як до нересту. Природа дезорієнтувала рибу, а риба натомість відразу зорієнтувалася, куди їй мерщій квапливо прямувати.

Тепер же доводиться не мовчати, що впродовж двох-трьох останніх років знаменита Калоша все дужче потерпала від по-хижому розбійницьких нападів «дракунів». Сюди спершу несміло і поодинокі, а далі все нахабніше та й згуртованіше внадилися бажачі ловити «кілограмами чи по кілька десятків за один раз» тих же амурів, товстолобиків або коропів. Ясніше й пряміше кажучи, освоювати Калошу заходилися відверті браконьєри. Чому їх назвали «дракунами»? Тому, що вони віддавали перевагу такому пристрою, як «драк». Це три гакачки в купі «тройником» з «грузилом», кріпляться на традиційну телескопічну вудку з катушкою. І потім крутять-тягнуть по дну, гострими крюками напштрикуючи «попунто» велику розмірами рибу. Спосіб варварський – перш ніж одну чи дві «драк» зачепить, кількох поранив. Причому часто настільки, що риба потім не виживає. Але стверджують, що де-де, а в Калоші цей метод «доволі ефективний». Чи можна таких рибалок називати рибалками? Їх і почали називати «живодерами»!

І вже минулого року «браконьєрські бойні на Калоші» – але переважно влітку – сягнули апогею. Все почалося з того, що лідер уже згаданій вище ГО «Голос природи» Євген Колішевський організував акцію «Чистий слід» – «щоб прибрати сміття в прибережних зонах затоки. Вивів він не тільки активістів – і школярів та студентів. Довелося ж не браконьєрам, а їм змотувати вудочки: браконьєрів виявилася настільки «велика кількість», і з переляку чи «якогось іншого дива» вони сприйня-

назавжди віднадити од Калоші як мінімум в першу чергу безсоромних браконьєрів?

Натомість уже з січня цього року тут насправді відбувалося не інакше як божевілья – «рибна лихоманка». Жакхливе й дике свавілля «перевалило за всі береги». Кожного дня по сотні і більше «рибалок», як ті окупанти, брали в полон затоку, і вже не лише з «драками». З сітками також, якими на виду у всіх перегороджували у найбільш рибних місцях Калош. Це не любительська і не спортивна риболовля – вважайте, що це промисел і бізнес. Виловлюють же усе підряд на продаж. Мають вдосталь замовників – як з доставкою на місця призначення, так і забирають самовивозом. А все тому зчинилося це безпрецедентне й безкінечне моторошне побище, що дійсно риба коскама кинулася в Калошу. Підманула й підвела її цієї зими погода, а браконьєрам лафа. За даними місцевих екологів і біологів, центнерами виловлювали нині «маткові особини товстолобика, коропа, карася та інших порід з ікрою, що наганяє їм бажану ціну при реалізації». Тобто свідомо негідники і розбійники «користуються нагодою наживатися і цим самим знищують рибні запаси Дніпра».

Тиждень, другий, третій минав здичавилої вакханалії, а ніхто з тих, кому слід було, не реагував. Кажуть, навіть відмахувалися під тим приводом, що «який нерест зараз може бути»? Або «та то вам привиділося!» І небайдужий тільки народ знайшовся у Кам'янському та прибережних селах, який здійняв гвалт на всю округу. «Державні органи сплять, а злочинність в Калоші бурлить через її край!» – прокричали вони у пресі та соціальних мережах Інтернету. Відеорепортажі жакхитного свавілля та півні, злі коментарі в якійсь момент стали тут головною місцевою скандальною новиною. Так, ми не можемо ще раз не повторити, що в даному випадку справді повсталася громадськість та зіграла вирішальну роль. Коли

боку». Щоб «випити мирно чаю з термосів і поспілкуватися, обговорити ганебну і загрозливу ситуацію, яка склалася на затоці». Адже якщо не зупинити цю ситуацію, «риба вся буде винищена». То давайте дійсно разом візьмемося за розум і спробуємо врятувати Калошу. Це у нас вийде, якщо всі добра захочемо їй. Ну і так далі в такому дусі планувалася акція. Інша річ, що не вийшло таким чином втілити задумане. Звідки знати було ініціаторам благородної ідеї, що браконьєри про щось подібне і чути не волили. Що вони замислили натомість «зустрічну відсіч» спробам зупинити їхній бандитизм. Суть її звелася до того, що «зберемося якомога більшою чисельністю і будемо продовжувати ловити, як і ловили – з натовпом та оравою не зважається вступати у бій, злякаються і залишать нас у спокої». І справді тієї суботи, котра ризикувала стали кровавою, браконьєри зуміли «під свої стяги» скликати більше тисячі чоловік. Скажемо правду, що на заклик ініціаторів «альтернативної» акції відгукнулося значно менше людей. Одначе й не мало – більше ста.

Якщо за традицією запорозьких козаків, коротше, лава на лаву, то... І як розказали нам очевидці, ще не відомо, чим би все це скінчилося. Якби не «прокинулися нарешті в рибінспекції та поліції», де «були в курсі справи» – були загода поінформовані про можливу барикаду в акваторії Калоші. Таки сутички, і серйозної, уникнути не вдалося. Але в присутності держінспекторів Агентства рибного господарства області Костянтина Лопатіна і Олександра Нестеренка, а також поліцейських патрулів «сутічка» набула хоч і гострого та дивовижного несподіваного, майже непримиреного характеру, але «за рамки належного не вийшла». Здаватися губителі «дезорієнтованої» риби не збиралися і не квапилися – ось в чому річ. З відчаю вони й оголосили раптом акцію протесту і навіть непокори. Тільки й того, що не лякали безстроковою голодовкою. А

Але ми про браконьєрів. Що вони з обуренням сприйняли фактично довічну відтепер заборону рибалити на плексах затоки Калоша (все ж одно, що з гарної і завжди багатой на рибу прогнали і посадили в оту іншу й ганебну колошу, яка пишеться з маленької літери і називається мокроступою, – це ватажка кам'янської ГО «Голос природи» Євгена Колішевського не дивує. В державі, каже він, де розкрадаються уже не мільйони, а мільярди, де злочин на злочодів сидить і де ненажерливими корупціонерами вони підганяються, де знищуються, розтягуються колись могутня держава, і за це ніхто карити не несе, в низах такі прошарки «зіпсованого» населення, як браконьєри, теж починають вважати, що риба, котра псується з голови, має гнити і ближче до хвоста. Бо хіба вони, браконьєри, крайні і найнебезпечніші у такій державі? Чому іншим можна горами під себе усе підряд підгортати, а їм, риболовам, зась наживатися завдяки кліматично-погодній біді?

Тому головне, на чому наполягає Колішевський, намагаючись засвоїти цьогорічний урок рибних побойщів в затоці Калоша та скористатися ним для діла – це довести перемогу до... перемоги. Себто зробити «постійнодіючу» заборону вилову рибив Калоші незворотною. А друге – заохочувати і далі громадськість не пересиджувати критичні моменти в очеретах та комишах, а сміливо ступати наперейми негараздам і тим паче злочинням, шикуються-гуртуватися проти них. Звідси Євген Сергійович і підводить пока що лише проміжну риску – поки люди перебувають тут під враженнями спільного досягнення, необхідно його закріпити. І розвинути. Бо затока Калоша – це лише невелика водойма при великій, найбільшій в Україні, річці. А рибні запаси всього Дніпра давно пора також насправді рятувати від безмірного браконьєрського свавілля.

УХВАЛА ХХХ з'їзду

Асоціації фермерів та приватних землевласників України

27 лютого 2020 року

м. Київ

Заслухавши і обговоривши питання порядку денного делегати ХХХ з'їзду Асоціації фермерів та приватних землевласників України, констатують:

Надзвичайною загрозою не тільки для фермера, а й для Української нації залишається комплекс нерозв'язаних земельних проблем: від врегулювання земель постійного користування до спроб безглузкого розпродажу землі.

Погіршення умов для розвитку фермерських, сімейних фермерських господарств, їх кооперації, розвитку сільської місцевості.

При цьому слід відзначити негативні дії щодо невиконання Концепції розвитку фермерських господарств та сільськогосподарських кооперативів та відсутності перспектив продовження Концепції.

Виходячи з цих позицій, ХХХ з'їзд АФЗУ УХВАЛИВ:

Роботу Ради АФЗУ у звітному періоді визнати задовільною. Звіт ревізійної комісії АФЗУ про фінансову діяльність за звітний період затвердити.

Звернутися до Президента України

Звернутись щодо відкликання законопроекту № 2178-10 від 10.10.2019 р., № 2194, 2195 від 01.10.2019 р. Створити за участі представництва аграрних асоціацій робочу групу з розробки основних положень земельної реформи в Україні. Обов'язковою вимогою до покупця землі сільськогосподарського призначення мають слугувати зразки європейської практики, праця та проживання цього покупця у цій сільській місцевості, наявність відповідної освіти, єдиного українського громадянства.

Не запроваджувати обіг - продаж земель сільськогосподарського призначення не раніше звільнення окупованих та анексованих територій України та виплати державного боргу всім іноземним кредиторам. Оскільки поспішне та безоглядне запровадження ринку земель є реальною і потенційною загрозою національній безпеці та державному суверенітету України. На цьому етапі єдиним покупцем землі сільськогосподарського призначення має бути держава.

Припинити наміри невідкладно продавати землі державної власності, оскільки серед вітчизняних українських фермерів існує надзвичайно велика потреба в земельних ділянках для створення та ведення сімейних фермерських господарств.

У відповідності до рішення 29 з'їзду АФЗУ видати Президентом Указ про Десятиліття розвитку сімейних фермерських господарств в Україні (2020-2030 р.р.) відповідно до рішення ООН про Десятиліття сімейних фермерських господарств у Світі.

Внести до Конституції України положення, що визначають сімейний фермерський устрій, як основи аграрного укладу України та побудови демократичного суспільства.

Видати Указ про відзначення в Україні державного свята «Дня фермера» 19 червня.

Неприпустимосте прийняття Закону України «Про сільськогосподарську кооперацію» № 0856, оскільки його зміст суперечить засадним принципам у світовій практиці обслуговуючої кооперації, призведе до створення псевдокооперативів, у першу чергу агрохолдингами.

Звернутися до парламенту з вимогою щодо відставки уряду в зв'язку з невиконанням доручення Президента України щодо запровадження земельного кадастру, створення земельного банку, створення умов кредитування фермерських господарств. На протиріч цього урядом лише лобіюється розпродаж української землі.

Відновити Міністерство аграрної політики та продовольства України як окремий центральний орган виконавчої влади, який здійснює державну аграрну політику в країні.

Призначення на посади очільників Міністерства аграрної політики та продовольства України проводити за пропозицією АФЗУ та інших провідних аграрних асоціацій.

До Верховної Ради України

Відкликати законопроекти № 2178-10 від 10.10.2019 р., № 2194, 2195 від 14.11.2019 р. Створити за участі представництва громадськості робочу групу з розробки, основних положень земельної реформи в Україні.

Внести до Конституції України положення, що визначають сімейний фермерський уклад, як основи аграрного укладу України та фундамент побудови демократичного суспільства.

Не запроваджувати обіг - продаж земель сільськогосподарського призначення не раніше звільнення окупованих та анексованих територій України та виплати державного боргу всім іноземним кредиторам.

Прийняти законопроекти № 2065 та № 2067 від 05.09.2019 р., (щодо набуття права власності на земельні ділянки, фермерські землі та їх успадкування).

Розробити Закон України «Про основні засади державної аграрної політики» на основі Концепції розвитку фермерських господарств та їх кооперації на 2018 - 2020 роки та передбачити для виконання цього 2 млрд. грн. з Державного Бюджету України щорічно.

Звернутися до керівників фракцій політичних партій парламенту щодо оголошення Десятиліття розвитку сімейних фермерських господарств в Україні (2020-2030 р.р.) відповідно до рішення ООН про Десятиліття сімейних фермерських господарств в Світі.

Прийняти закон про єдиний земельний податок для фермерських господарств з площею оброблюваної землі до 100 га, який би включав в себе всі платежі, в т. ч. ЄСВ із сплатою один раз на рік.

Прийняти закон про передачу земель постійного користування у власність фермерського господарства та членам фермерського господарства в разі смерті голови фермерського господарства, на ім'я якого був виданий державний акт на землю для продовження діяльності фермерського господарства.

Для фермерських господарств (з площею використання та/або володіння до 100 га) запровадити пільговий режим ПДВ, який би залишався 100% у розпорядженні фермерських господарств для розвитку фермерського господарства.

Встановити граничний рівень вартості оренди землі під приміщеннями (під господарськими дворами), що не перевищує вартості оренди 1 га рілля.

Щодо неприпустимості прийняття проекту Закону України «Про сільськогосподарську кооперацію» № 6527-Д, оскільки його зміст суперечить загально визначеним у світовій практиці засадам обслуговуючої кооперації, призведе до створення псевдокооперативів, у тому числі агрохолдингами.

Внести зміни до земельного законодавства, за якими в разі переоформлення права постійного користування земельною ділянкою, наданою для ведення фермерського господарства, на право оренди надання земельної ділянки відбувається без проведення земельних торгів, строк оренди визначається фермерським господарством, розмір орендної плати за земельні ділянки не повинен перевищувати розміри земельного податку.

Скасувати ліцензування для зберігання пального сільгоспвиробникам.

Створити Земельний фонд підтримки фермерства.

Визнати недоцільним та навіть шкідливим розробку законопроекту про скасування положень ст.33 Закону «Про фермерське господарство», яке звужує та зменшує зміст та обсяг існуючих прав громадян у частині захисту громадян, які ведуть фермерське господарство.

До Кабінету Міністрів України

Продовження дії «Концепції розвитку фермерських господарств та кооперативів на 2018 - 2020 роки» на 5 років, до 2025 року.

Забезпечити виконання Концепції розвитку фермерських господарств та кооперативів на 2020 - 2025 роки, а саме передбачити на її виконання в Державному бюджеті 2020 р. 2 млрд. грн., а також подвоєння розміру державної підтримки фермерським господарствам з 2021 року.

Розробити Закон України «Про основні засади державної аграрної політики» на основі чинної Концепції розвитку фермерських господарств та їх кооперації на 2018 - 2020 роки.

Етапи продовження земельної реформи проводити на засадах селяноцентричного спрямування та узгоджувати з АФЗУ - профільною фермерською організацією відповідно до ст. 33 Закону України «Про фермерське господарство».

Розробити і внести до Верховної Ради України законопроект про передачу земель постійного користування у власність або користування фермерським господарствам (членам ФГ, членам сім'ї) у випадку смерті особи, на яку видавалась земельна ділянка в постійне користування для створення фермерського господарства.

Розробити та внести законопроект щодо конституційного визначення сімейного фермерського господарства, як основи аграрного устрою України та основи побудови демократичного суспільства.

Відновити Міністерство аграрної політики та продовольства України, як окремий центральний орган виконавчої влади, який здійснює державну аграрну політику в країні.

Здійснювати всі програми підтримки фермерів та сільськогосподарської кооперації виключно через Український державний фонд підтримки фермерських господарств.

Забезпечити фінансову потребу фермерських господарств в кредитуванні на чинній основі через Укрдержфонд.

Скасувати ліцензування для зберігання пального сільгоспвиробникам.

Скасувати положення Постанови КМУ № 1165, що стосуються (затримки реєстрації) блокування податкових накладних, у першу чергу малих фермерських господарств.

Внести зміни до постанови Кабінету Міністрів України від 18 січня 2001 р. № 30 «Правила проїзду великогабаритних та великогазових транспортних засобів автомобільними дорогами, вулицями та залізничними переїздами» щодо скасування вимог отримання дозволів на проїзд сільськогосподарської техніки фермерських господарств у період проведення сільськогосподарських робіт, а саме: у пункт 1. додати слова «крім сільськогосподарської техніки на період виконання сільськогосподарських робіт».

Включити до програми підтримки та фінансування фермерських господарств відшкодування 70 % будівництва сонячних електростанцій.

Створити Земельний фонд підтримки фермерства.

Завершити створення кредитно - гарантійної установи (державне платіжне агентство) для гарантування повернення кредиту фермерами з площею земель до 100 га.

Звернутися з листом до Національного банку України щодо спрощення переліку документів для отримання банківських кредитів для фермерів.

Звернутися до Генерального прокурора України щодо припинення органами прокуратури судового переслідування фермерів через продовження договорів оренди земель.

Законодавчо оформити право фермерським господарствам з площею земель до (500) 1000 га оперувати засобами захисту рослин без ліцензування зберігання і транспорту для перевезення в кількості до 200 літрів.

До Міністерства розвитку економіки, торгівлі та сільського господарства України

Зберегти всі існуючі та розробити нові напрямки підтримки діяльності фермерським господарствам у 2020 році.

Розробити Стратегію розвитку малого та сімейного фермерства (СОК, сільського господарства, сільських територій).

Здійснювати всі програми підтримки фермерів та сільськогосподарської кооперації виключно через Український державний фонд підтримки фермерських господарств.

Забезпечити фінансову потребу фермерських господарств у кредитуванні на чинній основі через Укрдержфонд.

Надати доручення про продовження видачі Держгеокадастром кадастрових номерів земельних ділянок, наданим фермерам у постійне користування.

Раді АФЗУ

Громадським організаціям, фермерам, власникам земельних ділянок, членам сільськогосподарських кооперативів мобілізувати всі зусилля для забезпечення всіма конституційними засобами виконання рішень Об'єднаного штабу, Національного штабу, Комітету захисту рідної землі щодо недопущення запропонованого проекту закону про обіг земельних ділянок та діяльності громадського руху народовладдя.

Забезпечити належну участь фермерів в проведенні акцій протесту проти безглузкого розпродажу українських земель.

АФЗУ спільно з НААНУ, СУСОКУ та СУС розробити до 1 травня 2020 року та подати на розгляд уряду (відповідно до рішення Президії НААНУ від 18 грудня 2019 року) та АФЗУ, проект продовження дії Концепції розвитку фермерських господарств та сільськогосподарських обслуговуючих кооперативів до 2030 року.

Основними напрямками діяльності вважати подальше об'єднання зусиль АФЗУ, СУСОКУ, інших громадських організацій, як потужного селянського руху громадської спілки «Союзу українського селянства», як альтернативний розвиток агрохолдингації країни.

Вжити заходів щодо оновлення роботи окремих обласних АФЗ.

Запроваджувати планові навчання районних та обласних АФЗ.

Зареєструвати на сайті Президента України петицію щодо відкликання законопроекту № 2178-10. Та в короткий час великою кількістю громадян, фермерів її підтримати.

Долучити максимум діаспор та закордонних спільно, взявши на озброєння «Декларацію захисту прав селян ООН» від 2018 року, про те, що в Україні готується злочин, не лише проти фермерів а й проти селян, сільських територій та сільського укладу життя, під видом продажу земель сільськогосподарського призначення.

У випадку прийняття законопроектів № 2178-10 від 10.10.2019 р., № 2194, 2195 від 14.11.2019 р. делегатом з'їзду, головам районних та обласних АФЗ мобілізувати громадян на акції протесту під Офісом Президента України щодо недопущення підписання цих законопроектів Президентом України.

Активізувати роботу обласних АФЗ та районних АФЗ щодо запровадження фіксованого членства в АФЗУ. Головам обласних районних АФЗ забезпечити регулярно і в повному обсязі членських внесків.

Дану Ухвалу направити Президенту України, Голові Верховної Ради України, Прем'єр-міністру України, керівникам комітетів ВРУ, фракцій та груп ВРУ, Міністерству розвитку економіки, торгівлі та сільського господарства України.

Головуючий, Президент АФЗУ
М. Стрижак

! Без господаря земля – кругла сирота

Народна мудрість

Щоб букет довше залишався гарним

Отримати букет у подарунок завжди приємно. І дуже шкода, якщо він швидко втрачає свій вигляд і в'яне.

Є декілька хитрощів для того, щоб продовжити його квітнення і зберегти аромат.

Правильно підбираємо вазу для букета

Вибір правильної ємності — запорука тривалого збереження декоративних властивостей букета. Для того, щоб квітам було достатньо рідини, ваза має бути досить великою і широкою. Вона не повинна стискати стебла.

Бажано ставити їх у керамічну або

скляну вазу. У разі вибору останньої, квіти ставлять у таке місце, де на них не потраплятимуть прямі сонячні промені, що запобігатиме загиванню. Воно глибоко впливає на квіти.

Запорукою тривалої свіжості букета є чистий посуд. Обов'язково ставте його лише у ретельно вимиту вазу.

Підрізаємо стебла

Щоб рослини довше залишалися свіжими, під час кожної заміни води рекомендується оновлювати зріз стебла. Адаже через нього квіти вбирають вологу та отримують корисні речовини.

Робити це потрібно канцелярським

або іншим дуже гострим ножом. Стебло зрізають навскі для збільшення площі вбирання води.

Створюємо сприятливу обстановку

Не варто ставити букет у приміщенні, де дуже висока температура повітря. Це прискорить його в'янення. Сприятлива температура — 18-19 градусів.

Виберіть місце, де квітам не буде надто спекотно, подалі від сонця та опалювальних приладів. Також слід берегти їх від протягу. Краще поставити букет у затішній куточок, де він буде захищений від впливу навколишніх чинників, у тому числі тютюнового диму.

Не варто ставити квіти поблизу стиглих фруктів. Етилен, що виділяється фруктами, прискорює їх життєвий цикл і призводить до швидкого в'янення.

Виносимо на ніч у прохолодне місце

Щоб продовжити термін життя букета, корисно на ніч ставити його у прохолодне місце. Не дарма флористи зберігають квіти у кімнатах-холодильниках. За низької температури життєві процеси у рослинах уповільнюються, що допомагає довше зберігати їх у свіжому стані.

Підживлюємо квіти

Зрізані квіти теж можна підживлювати, якщо хочеться, щоб вони простояли довше. Добре зарекомендували себе такі способи:

Цукор

Додайте у вазу близько трьох столових ложок цукру і розчиніть його у воді.

Стебла повинні бути зануреними у неї не менше, ніж на 8-10 сантиметрів. Дуже дієвий спосіб, попри те, що він простий.

Горілка

Завдяки знезаражувальним властивостям напій запобігає розвитку бактерій. Досить додавати невелику кількість горілки під час кожної заміни води.

Аспірин

Це засіб, який добре зарекомендував себе протягом багатьох років. Для збільшення терміну життя букета потрібно розчинити у воді одну подрібнену таблетку.

Міняємо воду два рази на день

Якщо вода довго стоїть у вазі, вона закисає. Це погано відбивається на стані та зовнішньому вигляді квітів. Щоб вони довше залишалися свіжими, потрібно частіше міняти воду на свіжу. Ідеально — двічі на день

Стежимо, щоб листя не знаходилося у воді

Листя, опущене у воду, незабаром починає загивати, вода забруднюється, що глибоко діє на рослини. Щоб уникнути цього, потрібно просто видалити листя із стебел, перед тим як поставити квіти у вазу. Така маленька хитрість продовжить їм життя.

Тепер ви знаєте кілька секретів щодо догляду за зрізаними квітами. Застосовуючи їх, букет може залишатися гарним і свіжим навіть декілька тижнів. Адаже він не лише прикрашає інтер'єр, але і піднімає настрій.

Здоровенькі були! Чому жінки витриваліші від чоловіків

Дійсно, у представниць слабкої статі більше шансів прожити на десяток років довше. Тривалість життя суто індивідуальний момент, який залежить від людини і способу життєдіяльності. Але у всіх країнах світу жінки живуть довше чоловіків. Чому? **Гени**

Генетично закладено: жінка створена для народження і виховання потомства. Представниці прекрасної статі зобов'язані перебувати поруч з нащадками, щоб ті вижили. Еволюційно завдання жінки в плані репродукції не змінилося. При цьому ембріони чоловічої статі гинуть частіше жіночих. Хлопчики гинуть частіше на 20-30% на пізніх термінах вагітності. Представники сильної статі більші при пологах і частіше отримують травми.

Фізіологічний фактор

Організм жінок оснащений головним захисником серцево-судинної системи. Естроген є важливим жіночим статевим гормоном. Також є запобіжники теломери, що складаються зі спеціалізованої лінійної хромосомної ДНК, що захищають кінцеві ділянки жіночих хромосом. Жінки більш витривалі, знову-таки від природи. Організм демонструє більшу гнучкість, ніж у чоловіків. Можливо, пояснюється тим, що слабка стать повинна піклуватися про потомство.

Дисципліна

Жінки більш дисципліновані за чоловіків. Частіше ходять по лікарях, обстежуються, виконують рекомендації медиків. Знаєте такого відповідального

чоловіка? Представники сильної статі часто бояться медицини, тягнуть до останнього. Майже у будь-якого чоловіка знайдуться причини і приводи не ходити в поліклініку, ігноруючи небезпечні симптоми.

Спосіб життя

Військові конфлікти, бажання встряпати у бійки, скандали, кримінал — причини чому чоловіки живуть менше багато. Але навіть без війн чоловіки більше схильні до шкідливих звичок — палять, п'ють, вживають наркотики, що позначається на тривалості життя.

Відомий факт: чоловіки, які проживають разом з жінками, живуть довше одиниць. Зазвичай друті половинки стежать за тим, що їдять їхні хлопці, змушують займатися спортом і в разі необхідності напхають ліками.

НА ПРАВАХ РЕКЛАМИ

«Ударний костоправ»

Біль і скутість рухів - прояв вікових змін у суглобах та хребті. Частіше за все це: артрити, артрози, остеохондрози. Ці захворювання дають відчуття старості і в молодому віці, а в пенсійному (артрози, артрити, остеохондрози, "п'яткові шпори" та інші) супроводжують переважну більшість людей.

Лікарі-ортопеди «Інституту Здоров'я» багато років допомагають людям з недугами, які в народі називають «солі в суглобах». В «Інституті Здоров'я» вперше в Україні застосували метод ударно-хвильової терапії (УХТ) для лікування остеохондрозу, артрозу колінного, кульшового, плечового та інших суглобів, а також «п'яткової шпори». Дія УХТ на хребет та уражений суглоб швидко знімає біль. Декілька сеансів і людина стає мобільною та рухливою.

Сьогодні лікарі-ортопеди "Інституту Здоров'я" удосконалили методику лікування больового синдрому і скутості рухів при артрозах лазерною ударно-хвильовою терапією, яка поєднує в собі лікувальну дію ударної хвилі та омолоджуючі властивості лазера.

Лікування цих захворювань іншими методиками надто дороге, особливо хірургічне. Більшості пенсіонерів операції, за різних причин, недоступні.

Тому лікування методикою ударно-хвильової терапії в поєднанні з лазером має ще й велику соціальну значущість, так як, на відміну від дорогих операцій, за вартістю доступне більшості пацієнтам.

САМОЛІКУВАННЯ МОЖЕ БУТИ ШКІДЛИВИМ ДЛЯ ВАШОГО ЗДОРОВ'Я

Як визначити наявність тромбу

Як визначити наявність тромбу?

Тромбози можуть протікати безсимптомно, попереджають лікарі.

Як же визначити наявність тромбу?

Тромби є згустками крові, що формуються в судинах при пошкодженні стінок.

При підозрі на венозний тромбоз потрібно обов'язково звертатися до лікаря.

Якщо великий тромб проникне з кровотоком в легені і закупорить легеневу артерію, людина може швидко загинути..

Експерти повідомили, як визначити наявність тромбу:

Поява тромбу в венах — це гострий стан. Проявлятися він може різноманітно, від набряку кінцівок і болу, до повної відсутності яких би то не було скарг.

Лікарі також зазначають здатність тромбозів протікати безсимптомно. За їх словами, скарги пацієнтів варіюються залежно від місця утворення тромбу, тривалості процесу.

Основним симптомом тромбозу глибоких вен є біль у нозі, а саме — в ділянці литкового м'яза. При утворенні тромбу в глибоких венах нижніх кінцівок шкіра може набувати червонуватого або блакитного відтінку», — пояснюють фахівці.

Лікарі додають, що тромбозу завжди передують певні порушення. Вони виділяють варикозне розширення вен на ногах. Якщо воно є в наявності, набрякають і болять ноги, це збільшує ймовірність тромбозу. Якщо варикоз є, слід звертати увагу на ущільнення у венах. Ущільнення можуть свідчити, що у венах вже утворилися тромби.

Обласна щотижнева газета
«ФЕРМЕР ПРИДНІПРОВ'Я»
Свідоцтво про реєстрацію ДП 2161-899Р від 23.02.2017 р.
ЗАСНОВНИК ТА ВИДАВЕЦЬ
ТОВ «Редакція газети «Фермер Придніпров'я»
Голова редакційної ради
Анатолій ГАЙВОРОНСЬКИЙ
Головний редактор Лариса ШАРА

49000, м. Дніпро, вул. Воскресенська, 41, оф.109
786-02-21, 098-183-00-18, 050-968-64-84
e-mail:farmer.gazeta@gmail.com
www.farmer.dp.ua
www.facebook.com/farmer.dp.ua
Друк ТОВ «Видавничий дім «Кераміст»
69057, м. Запоріжжя, вул. Седова, 16
Обсяг 2 друк. арк. Друк офсетний.
Зам. № 2083909 Тираж 11958.

Редакція не завжди поділяє точку зору авторів публікацій.
Гонорар сплачується тільки за замовлені матеріали.
©Під цим знаком матеріал опубліковано на комерційній основі.
Відповідальність за зміст реклами несуть рекламодавці.
Посилання при передруку на «Фермер Придніпров'я» обов'язкове.
Газета за посиланням використовує повідомлення інформаційних порталів.
Оформлення передплати та доставку газети здійснює
Дніпропетровська філія ПАТ «Укрпошта».
Передплатний індекс 60092

«М УШУ відразу зізнатися, оскільки це має пряме відношення до описаної нижче події, що я не байдужий до шашликів. Можна навіть сказати, що палко їх люблю. Правда, не якісь там ерзаці з яловичини або свинини, а натуральні, з баранини. Якщо ж баранинка ще й молоденька та ніжненька – у-у-ух! Їв би і в день, і вночі та тільки пальчики облизував би...».

Отак починався дуже гострий і гнівний фейлетон, який колись, давним-давно, надрукувала одна газета. Я зараз, власне, й не пригадую, про що був той фейлетон. Але що був він гострий та до тепер, це точно. І що його автор дійсно над усе полюбляв натуральні шашлики з баранини, а котрогось з колегами-журналістами, забажавши посмакувати ними саме вночі, дуже ще й постраждав від цієї своєї любові – це знали усі газетярі, котрі фейлетон читали. І потайки шкодували, що рядові читачі і здогадуватися не могли, які ну геть дорогі, щось вартістю під тисячу за кожен тогочасними радянськими рублями, довелось поласуватися якось шашличками автору фейлетону.

Не вірите? Тоді слухайте.

Все почалося з того, що фотокореспондент однієї обласної газети зробив для Дошки пошани великого у Дніпрі підприємства бездоганні фотозображення передовиків його виробництва. Вийшла не Дошка, а лялечка. Ледве не галерея високохудожніх портретів!

Як тепер нам з вами розрахуватися, навіть і не знаю, – бідкався директор заводу. – Готівкою гроші заплатити не можемо...

А було це ще за Радянської влади, і дійсно виписати стороннім «премію» становило проблему. І раптом директор запропонував варіант. А беріть, каже, на три дні у своє розпорядження наш автомобіль-«рафік», і мандруйте ним по області, куди вам заманеться. Отак тільки і можемо вам віддячити. Годиться?

Неписані історії МИКОЛИ НЕЧИПОРЕНКА

- Звичайно, – навіть з радістю погодився фотокореспондент. – Це ж бо я зі своїми друзями-колегами побуваю всюди, куди давно ми збиралися шукати цікаві матеріали для своїх публікацій!

У рейд по області вирушило четверо чи п'ятеро працівників відразу аж трьох обласних газет. Задумали вони спільно підготувати серію репортажів з сільських глибинок Дніпропетровщини. Показати, як та чим люди живуть у невеликих, неперспективних, як тоді казали, селах.

бідон вареників із сиром, глечик сметани, смажені карасі, гора варених раків і не менше десятка копчених курей...

Оці кури, зрештою, і підвели. Бо коли уже випили більше, ніж могли, але ще менше, ніж хотіли, хтось і пригадав майже анекдотичний випадок. Ніби якось сюди у село журналістам довелось приїхати разом з одним дуже великим обласним начальником, який – і про це вся область знала, – над усе, як і герой відомої української народної пісні, любив пиріжки з сиром. А його посадили вече-

«Куряві» шашлики

два дні їздили, а потім ще й половиною третього. Зустрічалися з селянами, записували їхні сповіді, фотографували і т. д. А коли третій день незвичайного турне-відрадженьня добігав кінця, подумали, що вже й відпочити, розслабитися пора – сам Бог велів після праведних трудів. Під вечір і завітали у Томаківку до знайомого фотожурналіста Андрія, який працював тоді там у районній газеті. Андрій був радий-раденький гостям. Ще він належав до напрочуд талановитих швиденько організувати для друзів щось на зразок щедрого бенкету або просто хорошої вечері на лоні природи. Подзвонив якомусь голові колгоспу, і вже за годину чи дві привіз хлопців-журналістів на берег якоїсь річки. Де для них справді «накрили гарну поляну». Окрім горілки, стільки, що хоч залийся, повен

рять за стіл, на якому таких пиріжків не виявилось. То начальник схопився і закричав, щоб усі вставали. І щоб не сміли приступати поїдати щедрі наїдки, поки на столі не з'являться горами пиріжки з сиром.

- А я нізащо не зможу пробачити, – знаєчка зарепетував фейлетоніст, – що на нашому імпровізованому столі немає шашликів. Без них і вечерею не вечерею, і чарка вже не йде...

Цей несподіваний докір на свою адресу сприйняв, ясна річ, Андрій з районної газети.

- Хлопці, не горюйте, – вигукнув він, – будуть вам і шашлики! У нас є колгосп, у якому вівцеферма на кілька тисяч голів. І головне, що це поруч, недалеко – поїхали! Голова колгоспу там мій добрий приятель, він неодмінно виділить нам пару баранів... Поїхали!

Підпила компанія підстрибула від радості: гуляти так гуляти! Вперед! Що вже була ніч, це компанію, охочу й на пригоди, не зупинило. Навпаки, підюжило. За півгодини машина загальмувала у якомусь селі. Біля хати, у якій жив голова колгоспу. Андрій, що з районної газети, розбудив бідолашного голову. І пояснив, по-перше, з якими поважними гостями він прибув, а по-друге, що цим гостям зараз тільки й не вистачає.

- Хай буде по-вашому, – погодився голова. – Але я з вами не поїду. Ось пишу записку, з нею їдьте цією вулицею за село, потім ще кілометрів зо два степом, там наткнетеся на літню кошару. Покажете сторожу мою записку, скажете, що я наказав відпустити пару молоденьких ягнят. Гарзд?

Звичайно, що гарзд. Кошару хлопці знайшли швидко. Як і сторожа розбудили теж аж бігом. Одначе привітності той не спішив виявляти. Довго не міг второпати, чого цій п'яній ораві треба. А щоб прочитати у темряві якусь записку, цього й поготів дід не міг. Я ж не взяв, повідмовив, з собою окулярів. Та врешті-решт все зрозумів.

- Припекло скуштувати шашликів? – усміхнувся. – Тільки ж самі ловіть баранів, я у загін поночі не полізу.

То хлопці миттю, мов по команді, поперлазили через огорожу. Якщо п'яному море по коліна, то багнюка тим паче. Але ось спіткнувся один, за ним другий. Хапали овечок, а вони утікали з-під рук. І куди утікали, не видно було: темно ж, хоч око виколи. «Боже, тут же гнояки по коліна!» – заверещав надто інтелігентний в житті фотокореспондент з обласної газети. «Це ще півбіди, – хтось йому заперечив. – Гірше, що вівці з рогами...». Але видючим виявився фейлетоніст. Темно-темно, а він розгледів, що поряд в невеликому та тісному загоні з десятком баранчиків бекає, забившись в куток.

- За мною! – скомандував фейлетоніст і вже за хвилину подавав хлопцям першого барана. – Беріть, зв'яжіть йому ноги мотузкою і кидайте в машину...

Через дві чи три хвилини подав і другого, аж кречучи від натуги: «О, цей важкий попався!»

- Ну все, діду, порядок, – гукнули сторожу. – Ми поїхали, а ви будьте здорові!

- Бувайте, бувайте і не поминайте лихом, – попрощався і сторож.

Як забивали овечку та білували обдирали з них шкіри, як і готували шашлики, про це ми детально зараз розповідати не будемо. Скажемо лише, що все робили з азартом, а шашлики дійсно вдалися. І фейлетоніст клявся та божився, що кращих та смачніших він у своєму житті зроду ще не їв. Але основні події відбулися пізніше, на похмілля уже ранком наступного дня. Це коли наші хлопці-журналісти ледве добралися до райцентрівського готелю і поспули, як убиті, а в колгоспі сторож польової

вівчарні, відчергувавши ніч, благополучно повернувся додому. Так от в цей час і вийшли на свою звичну роботу колгоспні вівчарі. І раптом перелякалися на смерть. Бо угледіли, що пропали, безслідно зникли два з тих десяти суперелітних баранів-заплідників, яких колгосп щойно завів розводити аж з якогось херсонського господарства. Заплативши за кожного майже по чотири тисячі рублів. Отакі барани на той час придбав колгосп дорогої ще нечуваної породи! Як їх тепер вівчарі не шукали, обнишпоривши усі закутки, але не знайшли. І мусили про пропажу доповісти голові колгоспу.

А голова чи забув про нічний «десант» любителів шашликів, чи просто не міг подумати найгіршого, та одразу в міліцію: рятуйте, нас пограбували! Дільничний не забарився з виїздом на місце пригоди. Пильно все обстежив і виявив багато слідів. А де, питає далі, сторож? Привезли переляканого сторожа. Так як це, діду, воно вийшло, що цілий гурт увірвався у кошару, а ви проспали і не чули?

- А так і вийшло, – відразу заспокоївшись, сказав дід. – Приїхала опівночі тічка хлопців, з фотоапаратами, як з ружжями, тикнула мені оцю ось записку від голови, і нумо в загін овечок ловити. Де ловили, навіть скільки зловили, бачити я не бачив, бо темно було. Ні місяця, ні зірок, звиняйте, на небі...

- Що ж, – потер руки дільничний. – Складаємо протокол, чи як? А поки що вчиняю і голові, і сторожу допит: викладайте, які прикмети нічних гостей?

О, вам зараз не уявити, який переляк і стрес пережили хлопці-журналісти! Особливо Андрій з районної газети, якого одразу викликали на килим до першого секретаря райкому. Ти що, кричав той, накоїв? Під суд віддам! Разом з твоїми обласними кореспондентами – не подивлюся, так і знай, що вони з обласних газет.

Фінал, коротше, був такий: щоб не здійснити на всю область розголос, щоб не дійшло це, боронь, Боже, до обкому, тим паче до суду, хлопцям-журналістам полюбовно запропонували швиденько і тихенько, поки ніхто не знає, сплатити у колгоспну касу рівно стільки, скільки вони завдали збитків – і, як-то кажуть, і... вовки будуть ситі, і вівці цілі. Згода? А куди хлопцям було діватися? Зняли, скільки у кого було, з ошадкнижок і в складчину наскребли ті необхідні майже вісім тисяч – у ті часи, нагадаємо, дуже великі гроші, їх на дві легкові машини вітчизняного виробництва тоді б вистачило.

Тому дійсно навряд чи дорожчі кому-небудь ще доводилося їсти у своєму житті шашлики зі свіженької баранини. А коли і зараз учасникам цієї давньої пригоди ні-ні та і нагадують її, вони лише усміхаються: «О, таке не забувається! І далеко не з кожним трапляється! Воно й не шкода сьогодні, бо є що згадати!»

ТЕХОГЛЯД-2020

ШВИДКО ТА ЯКІСНО!

Техогляд у 2020 році обов'язково повинні пройти:

<p>Легкові авто, які використовуються для перевезення вантажів або пасажирів, з метою отримання прибутку.</p>	<p>Автобуси та спецтехніка для перевезення небезпечних вантажів.</p>
<p>Вантажівки та причепи.</p>	<p>Всі автомобілі, що працюють у режимі таксі.</p>

Чекасмо на Вас:
Пн - Пт: 9.00 - 18.00
Сб: 9.00 - 13.00

Наша адреса:
с/мт Слобожанське,
вул. Нижньодніпровська, 1
(в'їзд з боку Донецького шосе)

Митища
Агро-Союз Термінал

ТЕХОГЛЯД

АЗС Euro Nafta

ТРК "КАРАВАН"

ДОНЕЦЬКЕ ШОСЕ

ВІЛ. БЕРЕЗІНСЬКА

тел.: **(093) 497-00-97**
e-mail: **Otk0934970097@gmail.com**